



Zatímco mnozí ostatní do své práce oblékají montérky, Zdeněk Řehák je každý večer dokonalem elegantem

Všichni chtěli tančit polku

Radka Chromovská

Třicet let či šedesát, právník, lékařka i kuchař. V nažehlených oblecích a šustících šatech se každý týden přicházejí zlepšovat v tanci pod vedením tanečních mistrů – Zdeněk Řehák a Dušana Jirovské. I oni sami začínali prozaicky – v tanečních. Dnes v nich tancechtivé žáky učí sami.

Podpatky a lakýrky, volánky a trpyt, pevné uzly na kravatách... Po červeném koberci Národního domu si vykračují dvojice ve slavnostní náladě. Možná trochu opatrně, trochu rozpačitě – přicházejí se učit tančit. Patnáct jim už dávno není. Kdo snad kdysi zvládal rumbu, už ji dávno zapomněl, a další se zase těší, že tu pro sebe tanec poprvé objeví.

PAN MISTR SE DOMA VZPÍRAL

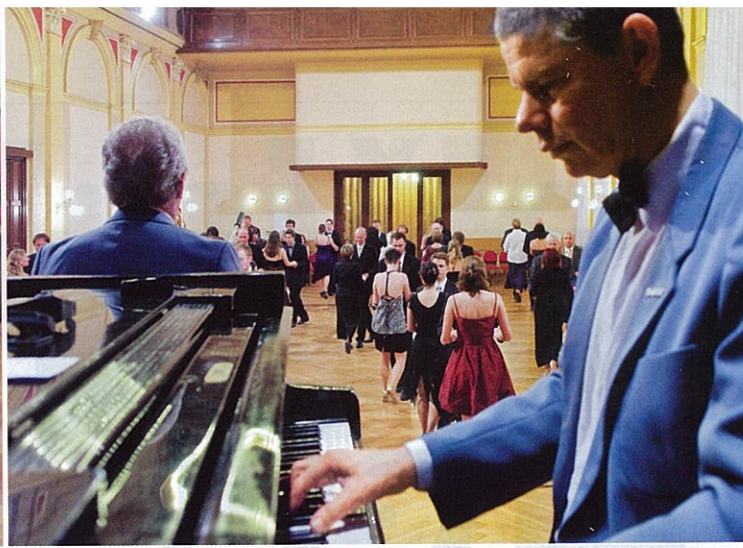
„Á – raz dva tři čača, raz dva tři čača,“ poklepává si taneční mistr špičkou lakýrky do rytmu kapely, když hudebníci spustí. Parkety se lesknou, zlaté štuky září a zdobný křišťálový lustr sálá horkým teplem. Je jen těsně po osmé a třicítka dospělých se snaží zorientovat na parketu. Učitelé tance ale vše bedlivě sledují a registrují každý pohyb. Stačí jim jen minutka a odhalí všechno, za léta praxe jsou už skutečnými mistry. Tanec mají

dávno v krvi, žijí jím přes třicet let. V začátcích to netušili – přišli zkrátka do tanečních, jak tehdy kázaly dobré mravy. „Byla to trochu náhoda,“ hodnotí dnes Dušana Jirovská. Vyhlédl si ji tenkrát chlapec a přemluvil ji k partnerství při tančení „vyšší ligy“. Opatrně souhlasila, rychle ji to ale vtáhlo. „Tanec mne vzal za srdce,“ přiznává se dnes.

A podobně začínal i Zdeněk Řehák. Původně vlastně do tanečních ani nechtěl. „Chvilí jsem se doma vzpíral,“ vzpomíná. Ve třídě se prý tenkrát dokonce se spolužáky domluvili, že do tanečních nepůjdou. Kvůli nátlaku rodičů se však přátelská „jednota“ rozpadla, a tak stejně jako spolužáci do tanečních nastoupil. Kamarádi kurzy po pár lekcích opustili, on však vytrval. A dnes je za to rád. „Vybral jsem si dobře.“ Oba partnery shodně těší, že tak dnes mohou v honosných prostorách v Taneční škole Národního domu na Vinohradech a v paláci Žofín pokračovat v tom, co začaly jejich tanční vzory – Josef Trubač, Jan Pavlík a také Jan Nekola.

VŠICHNI CHTĚLI TANČIT POLKU

„Kolik žáků jsem už měl?“ zamyslí se nad otázkou Zdeněk Řehák. Počet je až úctyhodný – s jejich partnerkami přes třicet tisíc. Vede v Národním domě na Vinohradech sedm typů kurzů, z toho dva až třikrát týdně, každý v jiném stupni. Učí dospělé i dospívající. Taneční pro dospívající jsou prý ale rarita. Podobná tradice podle mistra Řeháka není téměř nikde



Díky populární televizní soutěži StarDance zájem o výuku tance neustále stoupá. Zdeněk Řehák s Dušanou Jirovskou díky tomu pro své žáky vymýšlejí nová zlepšení ve výuce

na světě. „Taneční jako součást výchovy jsou jen českým fenoménem.“ Za jejich kolébku jsou v Čechách považovány taneční salony třicátých let devatenáctého století, kdy se začala tančit polka a o její výuku byl velký zájem. „Nikde na světě se to takhle nedělá, ve většině zemí platí, že kdo se chce naučit tančit, zaplatí si lekce v tělocvičně. U nás se oblast společenského tance propojila se společenskou výchovou a převzala do sebe hodně ze společenské noblesy první republiky,“ doplňuje Zdeněk Řehák.

TANČÍ SE I O PŘESTÁVCE

Ženy odfukují z čela přilepené ofiny, muži zlehka uvolňují motýlky. Polka všechny pěkně rozehrála. „Pěkné, bylo vidět, že jste se snažili, a musím uznat, že hodně z vás se zlepšuje. Takže si teď pro změnu procvičíme waltz,“ plánuje program taneční mistr. Vezme Dušanu do tanečního držení a – pravá, levá, pravá, otočka. „Takhle vypadá základní vazba, až kroky zvládneme, budeme tančit takto...“ Dá znamení hudebníkům a s jistotou předvede celou taneční kreaci. Potlesk mluví za vše. Předvedení tance v jeho správné podobě považují Zdeněk Řehák s Dušanou Jirovskou za velice motivační. „Je sice pravda, že musíme soustavně trénovat, ale vrací se nám to zpátky,“ vysvětlují. Učitel si dnes žáky musí získat. „Jsou informovanější a sebevědomější než dřív.“ A také snaživější. „V tom se liší od dětí – dospělí se sami chtějí učit a hůře snášejí neúspěch. Není výjimkou, že nás žáci o přestávce místo odpočinku vyhledávají, aby se doučili nezvládnuté kroky. Lidé se přihlásili na taneční lekce s různým očekáváním, nezanedbatelná je také výše kurzovního a na nás je uspokojit i ty nejnáročnější.“

Díky populární televizní soutěži StarDance zájem o výuku tance stále roste. A přibývá těch, kterým nestačí umět jen základy. „Museli jsme taneční rozšířit ještě o jeden běh a nakonec

jsme k němu přidali i taneční klub pro dospělé.“ Frekventanty základních kurzů totiž většinou tanec chytí natolik, že nechtějí skončit. Proto Zdeněk Řehák s Dušanou Jirovskou připravili pro taneční klub choreografii a s několika nadšenci nacvičili předtančení, které má na plesech už pravidelně obrovský úspěch.

VIP I POLITICI

Talent Zdeněk Řehák už po letitých zkušenostech rozpozná. A dopředu umí odhadnout i taneční „dřevo“. „Často již ve dveřích poznám, s kým bude asi potíž.“ Naučit tanci se však Zdeněk Řehák snaží poctivě každého. „Radost máme vždy – když se vylepší zdánlivě beznadějný případ, velmi nás to potěší, ale se stejně velkou chutí se věnujeme i talentům. Všichni jsou nám inspirací,“ usmívá se taneční mistr.

Kurzy tance jsou stále žádanější také mezi manažery – důležité firmy pořádají vlastní plesy a po managementu chtějí, aby společnost reprezentovali. „Umět se pohybovat po parketu je už společenská nezbytnost.“ Zvýšený zájem o tanec a výuku vnímají taneční mistři i mezi VIP osobnostmi či politiky. „Nedávno jsme poskytli individuální lekci tance významnému diplomatovi jedné zahraniční ambasády, který se chtěl na Ples v Opeře naučit valčík. A navíc valčík namísto, aniž tušil, že tato variace patří mezi nejtěžší v tomto tanci. Nakonec však, ke všeobecné spokojenosti, valčík zvládl – sice jenom doprava, a nikoliv namísto, ale i tak byl velmi spokojený.“

Svoji práci dvojice tanečních mistrů žije. Manželské protějšky obou tanečních mistrů jsou i po letech velice tolerantní k jejich taneční profesi. Pro Dušanu Jirovskou je tanec „pozitivní závislost“, která ji naplňuje. „Dnešní společnost volá po kultivované formě vztahů – a tanec ji podporuje,“ tvrdí svorně oba. ■

chromovska@mf.cz